

FESTEN FÖR HERRENS DOP

Av Dom Benedict Hardy OSB

Festen för Herrens dop fick en egen dag i den latinska Kyrkans liturgiska kalender först 1969. Tidigare lades ingen större vikt vid detta mysterium, det var ett av *Epifanias*, Trettondedagens, firningsämnen. Både Herrens Uppenbarelse och Herrens dop firades däremot som stora fester i Österns Kyrkor. Och i den mycket tidiga Kyrkan var bara påsken en större fest.

Jesus stiger ner i Jordan inte för att han behöver bli renad och helgad utan för att rena och helga vattnen. Från den stunden skiljer sig det kristna dopet från Johannes dop. Det är inte bara en symbolisk handling, en reningsrit, utan en sann kraftöverföring av den helige Ande – början på ett helt nytt liv i Kristus.

Herrens dop förebådar också påskmysteriet. Han ödmjukar sig och går ner i vattnet i solidaritet med syndarna och anteciperar så sin död. Han kommer upp ur vattnet för att uppenbara Treenigheten – och anteciperar så sin uppståndelse.

När den tidiga Kyrkan mediterade över denna händelse insåg hon vilket rikt mysterium det är, med många förbindelser till andra bibelpassager. Den första skapelsen tog sin början i kaosvattnen, här äger den nya skapelsen rum. Nu är vattnen inte längre förstörelsebringande utan livgivande strömmar.

Liksom Israel går över Röda Havet och därmed från slaveri till frihet så befrias människorna i dopet från synd och död. Liksom Josua går över Jordan för att inta det förlovade landet, så öppnas här för oss vårt himmelska arv. Liksom Noas flod sveper bort all synd – vars försvinnande förkunnas av duvan – så sköljs all vår synd bort i dopet, vilket förkunnas av duvan – Anden. När Jesu offentliga verksamhet tar sin början föds också Kyrkan.

Det är lätt att förstå varför den efterkonciliära liturgireformen återinförde festen. Det låg i linje med idealet att återgå till källorna – till denna fest i den mycket tidiga Kyrkan. Det var också ett återknytande till den östliga traditionen som så mycket mer understryker festens betydelse. Det innebar också att på nytt understryka hur viktigt vårt dop är – något som förenar kristna i öst och väst, däribland de allra flesta protestanter.

Vårt dop är ett nedsänkande i Kristus, ett mottagande av vår ställning som adopterade söner, befrielse från synden. Från syndastraff och död lyfts vi upp till härlighet och liv. Tillsammans med vår delaktighet i Guds liv får vi det kristna namnet. Tack vare dopets sakrament tar Gud sin boning i oss så att vi blir bärare av Anden. Allt detta har sina rötter i Jesu dop och firas i dag.

Liksom fallet var med Johannes döparen är vi inte värdiga att knyta upp hans sandalremmar. Samtidigt är vi till följd av vårt dop liksom han krönta med ära och härlighet, smorda med den helige Ande, adopterade som Guds söner, tillerkända en plats i hans Rike.

Vi borde ha en stark tilltro till kraften i vårt dop och göra anspråk på den. Genom den kraften har vi rätt att kalla Gud vår Fader. Genom den kraften är vi bjudna till Himmelrikets gästabud och tillåter Kristus att servera oss och att mätta oss med sin Kropp och sitt Blod. Han steg ner för att bli ett med oss i vår svaghet. Låt oss tillåta honom att resa oss upp till att bli ett med honom i hans helighet, godhet och gudomliga härlighet.